

kteřou měl poskytnouti pachateli po spáchání činu, čímž pachatele ve zločinném rozhodnutí utvrdil a dopustil se tak účastenství na zločinu ve smyslu poslední věty prvního odst. § 5 tr. zák., nýbrž i že skutečně tuto předem ujednanou pomoc poskytl tím způsobem, že nepravdivým potvrzením v protokole snažil se zabezpečiti beztrestnost pachatelovu. Tuto činnost, která jest v podstatě psychickým pomáháním, právem nalézací soud podřadil pod ustanovení § 5 a 170 tr. zák.; k naplnění skutkové podstaty zločinu podle § 170 tr. zák. se jen vyžaduje, jak důsledně zastává zrušovací soud (viz na př. rozhodnutí č. 3216 sb. n. s.), by pachatel zapálil vlastní věc v úmyslu, by tím zkrátil práva třetí osoby. Podle zjištění nalézacího soudu dohodl se Ř. s F-em o činu vykazujícím všechny náležitosti zločinu (§ 170 tr. zák.), a neobstojí tedy názor přednesený obhájcem obžalovaného Ř-a při veřejném rodu, že čin tohoto lze kvalifikovati nanejvýš jako pokus, nikdy však jako spoluvinu na dokonaném zločinu podvodu, poněvadž nebylo zjištěno, že pojišťovna byla skutečně poškozena. K ostatním vývodům zmateční stížnosti stačí uvést, že obžalovaný byl uznán vinným nikoliv na základě seznání spoluobžalovaného F-a, nýbrž výhradně na základě svého vlastního doznání, jež učinil jako podezřelý v přípravném řízení, — tedy nikoliv jako svědek o okolnostech, o nichž nabyl vědomosti pod pečeti zpovědního tajemství — a že soud zjistil objektivní i subjektivní nepravdivost obsahu protokolu stěžovatelem sepsaného, nejen na základě výpovědi svědka M-a, nýbrž i svědka N-ého, proti jehož věrohodnosti stěžovatel sám nečiní námitek. Neodůvodněné a z největší části po zákonu neprovedené zmateční stížnosti obžalovaných bylo proto zavrhnouti.

Odvolání státního zastupitelství z výroku o výši trestu Antonína Ř-a bylo zamítnouti jako bezdůvodné. Nelze odepřítí tomuto obžalovanému jako polehčující okolnost částečné doznání (sb. n. s. č. 2950), an nalézací soud opírá výrok o jeho vině v podstatě jen o jeho doznání. Rovněž není opory ani ve zjištěných rozsudkových ani ve spisech pro předpoklad, že obžalovaný jednal po zralé úvaze a po svědomité přípravě; tomu je tak i ve příčině tvrzeného nebezpečení s činem spojeného. Souhlasiti jest ovšem s odvoláním, že povolání obžalovaného jako kněze československé církve staví jeho čin do velmi nepříznivého světla, leč tu okolnost samu o sobě, že obžalovaný je knězem a člověkem vzdělaným, nelze podle zákona považovati ještě za okolnost přitěžující. Není tu proto překážky, by se ve prospěch obžalovaného Ř-a nepoužilo mimořádného práva zmírňovacího podle § 54 tr. zák.

Čís. 3321.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, č. 9 sb. z. a n. z roku 1924).

Kdo měl pravoplatnou koncesi na přechovávání radiotelefonního zařízení a vrátil ji příslušnému poštovnímu úřadu s tím, že přestává býti radiokoncesionářem, nedopouští se držením radiotelefonního zařízení

v době po složení koncese až do uplynutí zákonem, pokud se týče úřadem (§ 23 zákona) povolené doby přečinu podle § 24 odst. (1) zákona.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1928, Zm II 339/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem zemského trestního soudu v Brně ze dne 18. května 1928, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle § 24 odst. prvý zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9/1924 sb. z. a n., spáchaným tím, že v době od 28. ledna do 1. března 1928 v H. bez povolení přechovával radiotelefonní zařízení, byl porušen zákon v ustanovení § 24 odst. prvý onoho zákona, rozsudek se v celém obsahu zrušuje a obžalovaný se podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro onen přečin sprostňuje.

Důvody:

Obžalovaný byl pravoplatným rozsudkem zemského trestního soudu v Brně ze dne 18. května 1928 uznán vinným přečinem podle § 24 odst. (1) zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9/1924 sb. z. a n., spáchaným tím, že v době od 28. ledna do 1. března 1928 bez povolení přechovával radiotelefonní zařízení. Podle obsahu spisů a podle důvodů rozsudkových měl obžalovaný až do 28. ledna 1928 pravoplatnou koncesi na přechovávání radiotelefonního zařízení, kterou dne 28. ledna 1928 příslušnému poštovnímu úřadu vrátil s odhlášením, že přestává býti radiokoncesionářem, přes to však radiotelefonní přístroje podržel až do zabavení četnictvem. Shledal tedy soud přečin podle § 24 odst. (1) zákona čís. 9/1924 sb. z. a n. právě v tom, že obžalovaný přechovával radiotelefonní zařízení v době po složení koncese až do zabavení těchto přístrojů četnictvem. Oním rozsudkem byl porušen zákon v ustanovení § 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924. Podle tohoto ustanovení zakládá skutkovou podstatu přečinu každé přechovávání radiotelegrafního a radiotelefonního zařízení bez povolení. Jest ovšem lhostejno, zda pachatel nemá povolení proto, že si ho vůbec neopatřil, či proto, že povolení, jež měl, z jakéhokoli důvodu uhaslo. Avšak § 23 zákona obsahuje ve prospěch držitele, jenž povolení měl, jehož oprávnění však zaniklo, ustanovení, že může během jednoho roku od zániku, — kterážto lhůta může býti ministerstvem pošt a telegrafů prodloužena, — postoupiti zařízení radiotelegrafní a radiotelefonní jiným osobám za podmíněk v § tom blíže uvedených. Dovoluje-li tedy zákon volnou disposici tímto zařízením do určité doby, dovoluje tím již samozřejmě v těch případech, kde státní správa podle prvního odst. § 23 zákona nijak nezačročila, i přechovávání dotyčného zařízení u dosavadního vlastníka, bez něhož by přece volná jinak dispozice nebyla možná, a zákonný předpis o jejím uplatnění by se stával ilusorním. Až do uplynutí zákonem, po

případě úřadem povolené doby nepřechovává tedy vlastník odhlášené zařízení »bez povolení«, jak vyžaduje skutková podstata § 24 odst. (1) zákona a nedopouští se proto držením těchto zařízení v té době přečinu tu uvedeného. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti podle § 33 tr. ř. a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3322.

Ustanovení posl. odst. § 17 uh. tr. ř. předpokládá souběh různých trestných činů; i za použitelnosti tohoto ustanovení může obžalobce žádati, by řízení bylo postoupeno soudu místa spáchaného činu.

V případě delegace jest okresnímu soudu vzíti za podklad jednání návrh příslušného státního zástupce.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, Nd I 497/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací ve sporu o příslušnost mezi krajským soudem v Písku a okresním soudem v Iršavě ku projednání trestní věci proti Janu P-ovi pro zločin podle § 171, 173 čsl. tr. zák., pokud se týče pro přečin podle § 333 uh. tr. zák. a § 48 tr. nov. se zřetelem na § 9 zákona čís. 471/1921 sb. z. a n. rozhodl podle § 64 čsl. tr. ř. a § 28 uh. tr. ř., že příslušným je okresní soud v Iršavě. Zároveň usnesl se Nejvyšší jako zrušovací soud odnítí tuto trestní věc příslušnému okresnímu soudu v Iršavě a přikázati ji okresnímu soudu v Písku.

Důvody:

Nepochybně jest, že soudem příslušným podle místa spáchaného činu (§ 16 uh. tr. por.) je okresní soud v Iršavě, když byl státní zástupce v Berehově dne 23. srpna 1928 postoupil trestní oznámení četnické stanice v Iršavě ze dne 20. srpna 1928 tomuto okresnímu soudu k potrestání Jana P-e pro přečin krádeže podle § 333 uh. tr. zák. a § 48 tr. nov. na základě § 9 zák. čís. 471/1921 sb. z. a n. Tento soud postoupil dne 19. října 1928 věc okresnímu soudu v Mirovicích jako soudu vazby na základě § 17 posl. odst. tr. ř. uh., čímž patrně neuznal svou příslušnost. Než odvolávat se na poslední odstavec § 17 uh. tr. ř., přičiněný novelou čís. 1 z roku 1920 sb. z. a n., není na místě, poněvadž tato stať zákona předpokládá především souběh různých trestných činů. Této základní podmínky tu není, neboť obviněný (proti němuž nebylo ani řízení v jiné věci zastaveno) byl a je ve vazbě (zajišťovací) jen pro čin spáchaný ke škodě Jakuba M-a. Ale i za použitelnosti této stati zákona může obžalobce žádati, by řízení bylo postoupeno soudu místa spáchaného činu a podle zásady druhého odstavce § 17 má se věc odevzdati soudu příslušnému podle místa spáchaného činu, když to navrhl státní zástupce dříve, než podal obžalobu, i když soud místa spáchaného činu byl předstížen soudem, v jehož okrese obviněný bydlí nebo se zdržuje. Vskutku také státní zástupce v Písku navrhl dne 4. října 1928 hned, když mu byl